

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

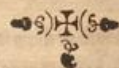
Caput XXXI. Quanti sit momenti Oratio mentalis, & quomodo sit
conjungenda cum studio literarum, non intermissis ijs, quæ sunt agenda
ex officio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Audivit Dominus, quæ dixeram, & quodam gravissimo modo, mihi dixit: Disce confidere, & sperare in me, etiam contra spem, sicut fecit Abraham; quando verò tibi videberis, non esse à me exaudita, neq; tibi à me concessum esse, vel concedi, quod à me petis, intelligas oportet, te id non percipere, tēq; à me nihilominus exaudiri, & concedi tibi, quod vis, & à me petis, quòdq; cedit ad meam majorem gloriam & honorem, ac bonum animarum, quemadmodum tu vis, ac desideras. Ut verò probem tuam fidem & confidentiam, præsto tibi quandòq; hac in re, quod tu nescis, nec intelligis, propter tuos timores ac imbecillitatem naturalem. Dico autem tibi iteratò, ut petas quicquid volueris, discāsq; confidere in me, sicut tibi dixi, ac deponere superfluos timores & pusillanimitates, suspendereq; tuum iudicium, &

omnia mihi committere. His omnibus auditis, fui humiliata, subieciq; me, ac obsequuta sum istis Divinis veritatibus, & confortata sum alijs admirandis affectibus, quos mihi DEUS communicavit.

Concludamus eo, quod mihi ipsa reculit; illud nimirum dictum toties repetitum à Domino: Pete quod volueris, ego enim tibi id concedam, licet ab ipsa propter ejus timiditatem tunc non fuerit intellectum, dum illam ita alloquebatur, nihilominus ei visum fuisse unversale, non coarctatum ad ullum tempus. omnisq; illam cum ista confidentia, pro omnibus necessitatibus, quæ ipsi ab alijs commendabantur; id quod non pauci faciebant.

CAPUT XXXI.

Quanti sit momenti Oratio mentalis, & quomodo fit conjungenda cum studio literarum, non intermissis ijs, quæ sunt agenda ex officio.

Ex libro proprie experientie didicit Venerabilis Marina, magnum esse momentum Orationis mentalis, quæ comprehendit meditationem Divinorum mysteriorum, & familiaritatem cum DEO, quarum utilitates strictim descripsit hunc in modum:

§. I.

Oratio, inquit, est potentissimum & efficacissimum medium, ad nos liberandos, ab omnibus nostris spiritualibus infirmitatibus. Hæc nos curat à gravissima infirmitate, quam omnes patimur, nostræ propriæ voluntatis, & evellit ex corde, quicquid nos potest impedire, & remove à perfecto amore DEI: dum

námq; anima cognoscit suum magnum DEUM ac Dominum, specialiter ab ipso met illuminata, exardescit Divino illius amore, ac desiderijs ferventissimis, exequendi Divinam voluntatem, destruediq; suam propriam, & sic inflammata fustidit, rejicitq; à se, quicquid non est DEUS, ac desipiunt illi omnia, quæ ipsam separant, ab eo amore forti, svavi, casto, & pleno omnibus bonis. Quòd si velimus curari ab infirmitate superbæ tam periculosa, adeòq; radicata, in nostris cordibus, nescio aliud potentius medium, quam sit, recurrere ad DEUM, per orationem, ubi homo cognoscit seipsum, & per istam cognitionem se abominatur, ac desiderat ut illam execrentur, ipsiusq; obliviscantur omnes, quia videt ac intelligit, se id mereri. Quò verò amplius cognoverimus DEUM,

DELM, eò ampliùs cognoscemus nos ipsos, sicut, si quis se intueatur in clarissimo speculo, habens bonos oculos, quibus videbit & agnoscet omnia sua peccata, & ea emendabit. Atq; hac ratione cœlestis medicina Orationis sanat ac liberat, ab omnibus malis & miserijs. Unde ego miserabilis & pauperrima, quæ nec valeo, nec possum, neq; scio quidquam, inuenio remedium mearum necessitatum ad pedes mei DEI: ibi peto, ibi spero, & ibi obtineo remedium. Quòd si illud alij alio modo inueniunt, ego id non inuenio melius, quàm isto; & possum dicere, unumquemq; ut communiter dicitur, æstimare nundinas, ex successu, quem in illis habet.

Omnia hæc sunt verba ipsius famule DEI, quæ familiaritatem cum DEO vocat, omnium optimum exercitium, propterea quòd in eo exercentur actus omnium virtutum, & obtineantur pro ipsis vires. Hæc erat sententia Marina, de exercitio sanctæ Orationis, & in suis colloquijs ac scriptis, idem valde serid inculcabat, specialiter in uno, quod iussu DEI, & gloriosi sancti Dominici exaravit ad Patrem Provinciale Ordinis Predicatorum, hujus Provinciae Hispanicæ, & ego referam, cum sit ipsius doctrinæ utilissima, quibuscumq; Religiosis. Sic autem dicit:

§. II.

DEUS sit in anima vestra Paternitatis, Amen.

Cùm magnus DEUS noster ac Dominus sit tam infinitè bonus & sapiens, ac misericors, adeòq; amans suarum miserarum creaturarum, ut propter istum amorem ac bonitatem suam, ejus Majestas se dignetur illis communicare, atq; hæc in re facere ea, quæ judicio nostri exigui intellectus videri possint, indigna ipsius Magnitudine ac Majestate: cùmq; propter hæc opera & magnificentiam suam, sit tam dignus laudari ac amari & honorari ab omnibus; quando anima advertit ex inspiratione, & speciali ipsius lu-

mine, bona & magnificentiam ejusdem Domini, quoad hoc, dignam sola ejus bonitate, & Esse Divino ac infinito, ut nulla lingua id possit explicare, neq; intellectus comprehendere vel assequi: quando etiam propterea agnoscit, quantopere simus omnes obligati ipsi servire, eùmq; amare; loquitur ex instructione & obedientia, miserabilis creatura, quæ ex se non est capax, neq; potest habere virtutem, aut capacitatem, pro rebus majoribus, vel alijs, quàm sint eæ, ad quas illam ejus conditio ac dispositio obligat, & quæ illi conveniunt: ipsius enim virtus est, quæ sola id potest præstare, potestq; dare loquelam mutis, & auditum surdis, ac visum cæcis, sicut scimus esse factum, à Divina ejusdem Majestate. Ac proinde dico, ideo, & ut me magis declarem, quòd magnus DEUS Noster ac Dominus dignetur frequenter, ex suis immensis & incomprehensibilibus judicijs, ac infinita bonitate, commonefacere homines de eo, quod ipse vult, per debilia & exiguæ virtutis atq; capacitatis instrumenta, ut ita magis cognoscantur ipsius opera, & magnificentia, ac infinita potentia, cùm nullo indigeat auxilio, ad faciendum id, quod vult, velitq; ejusmodi instrumenta quærere, quæ convenient & congruant operi, quod Divinæ ejus Majestati placet, peragere & operari in suis creaturis: utq; præterea cognoscatur & appareat illud, quod Divina Majestas vult eâ ratione peragere ac operari, esse ipsius opus, & specialem ejus voluntatem: siquidem, ut dixi, loquuntur muti, & audiunt surdi. Supposito jam eo, quod dictum est, & cùm ita se res habeat, ut vestra Paternitas novit, duo sunt, quæ cum gratia DEI dicere, & de quibus commonere Vestram Paternitatem vellem, non quasi existimem, Vestram Paternitatem non gere eorum curam, sed ut intelligat & percipiat specialius voluntatem DEI, ac sancti Dominici, Patriarchæ hujus Sacræ Religionis: Siquidem idcirco DEO placuit, imponere humeris Vestræ Paternitatis crucem & onus ejusdem gubernandæ, in quo non possunt deesse ea, ad quæ attendat,

Eccc 2

dat, & de quibus sollicitetur. Primum igitur sit, ut Vestra Paternitas conetur valde seriò & ardentè, in omnibus suis colloquijs & adhortationibus, peculiari curâ persuadere suis Religiosis, studium sanctæ Orationis, & meditationis rerum Divinarum, in qua consistit, meo iudicio, maxima pars omnis nostri boni, & perfectio in omnibus rebus, sicut ante annum disseruimus, si Vestra Paternitas meminit; ut hac viâ ac medio, & quàm optimè potuerint ac sciverint (in hac enim schola optimè solet disci) appropinquent ad DEUM, quantum ipsis est possibile, ferantq; illum semper in oculis suæ animæ, in omnibus suis operibus, verbis, & cogitationibus, atq; in hoc perseverent svaviter, patienter, & humiliter, expectantes DEUM, quia infallibiliter aderit Divina ipsius Majestas, ubi fuerit tempus: utq; ad eò, & quidem specialiter, scholastici Religiosi, qui student, ac navant operam discendæ Sacræ Theologiæ, ut doceant populum, sintq; Magistri in Ecclesia, non solum satis se fecisse arbitrentur, si studeant, ac discant sacras istas literas, pro instruendo populo, sed simul studeant, se seq; impendant, magnâ curâ ac diligentia, addiscendæ huic sacre Scientiæ, & Facultati Orationis ac Meditationis, ubi addiscitur Divina ars & scientia virtutum, atq; imprimis sanctæ humilitatis, & amoris DEI ac proximi, quam nisi quis didicerit apud pedes Christi, Nostri magni Domini & Magistri virtutum, non poterit esse verus & perfectus Magister: ideòq; nemo illorum decipiatur, cogitando, quòd absolutis studijs Sacræ Theologiæ & Literarum, nihil ipsis ultra sit agendum, possintq; prodire ad alloquendum & docendum populum Christianum: quia si non studuerunt, & se impenderunt, addiscendæ huic sacre Scientiæ, de qua sum loqvuta, facile, cum deberent populum docere humilitatem, proderent suammet superbiam, atq; ista ab Auditoribus disceretur. Quando enim hoc malum occupat animam, semper se prodit per verba & opera nescio quid mali odoris, qui inficit, & indicat pestem latentem.

Cum verò etiam deberent docere charitatem, & amorem DEI ac proximi, doceretur ab illis, propter prædictam rationem, non hoc, sed aliquid aliud, omnino diversum. Convenit igitur ad evitandum hoc tantum malum, imprimis imbui illos virtute (ut verè ac seriò illam addiscant, & proficiant) atq; ubi istam didicerint & exercuerint, tunc perageretur ad gloriam DEI optimè, & cum profectu, ille labor ac munus. Et credant mihi, ad obtinendum & assequendum hoc tantum bonum, ut sint boni Magistri, & quælibet alia bona, summè ac specialissimè prodesse Sanctam Orationem ac Meditationem, & quidem tantopere meo iudicio, ut si me interrogarent centies & millies, quodnam sit remedium maximum & efficacissimum, pro consequendis omnibus bonis, ac ad occurrendum omnibus necessitatibus & miserijs, quas anima patitur in hac vita, semper dicerem, esse Orationem ac Meditationem. Atq; si mihi similiter diceretur, quid maximè proficit, ad obtinendam à DEO misericordiam, & possidendam perfectum ipsius amorem ac proximi, sanctamq; humilitatè, & cognitionem propriam nostrarum miseriarum, tam necessariam, dicerem assidue, esse Sanctam Orationem & Meditationem: hæc enim verè elevat animam, ducitq; ad suum DEUM ac Dominum, & per hanc ipsa illum attrahit ad se. Dum autem habet ac possidet anima, istud tantum bonum, & hoc tam clarum lumen, atq; hunc taci opulentum & pretiosum thesaurum, est illi facillimum deferere seriò & ex animo, omnia propter ipsum, eundemq; amare perfecte, non jam vivendo secundum carnem & sanguinem, sed amando, in suo DEO ac Domino Christo, Bono nostro, ipsius Crucem, & quidquid ille amat, ac abhorrendo ab eo, à quo ipse abhorret, jam absq; difficultate & repugnantia: Sed quidem caro jam est subjecta & subjugata Spiritui. Hæc bona & commoda hauriuntur, cum DEI gratia, ex ea bonorum scaturigine, & fonte Sanctæ Orationis, ad eò commendatæ ab omnibus Sanctis

ctis, & à nostro magno Magistro ac Domino, Christo nostro Bono. Et credat mihi Vestra Paternitas, me loqui, de hoc bonorum genere, ut quæ sim experta id, quod dico, esse verum: Siquidem DEUS & Pater misericordiarum, consideratâ ac spectatâ meâ imbecillitate ac indigentâ, ut semper opus habuerim recurrere ad Divinam ipsius Majestatem, me duxit hac viâ, ab ipsis primis annis meâ infantia, quamvis ego ex omni gratia valde malè, & parum sciverim proficere, quod mihi Divina Majestas dignetur ignoscere per suam misericordiam. Unde ajo hoc esse, de quo magni refert, commune facere, ac edocere omnes, & sicut dixi, specialissimè Religiosos studentes, qui docebunt alios, & erunt Magistri animarum. Secundum est, ut Vestra Paternitas peculiari sollicitudine procuret collectionem suorum Religiosorum, præcipuè verò juvenum, quibus est consultissimum, cavere familiaritatem & conversationem hominum secularium, etiam virorum: quia, quod attinet fæminas, clarum est, multo magis esse advertendum, ut evitentur, & hæc res est magni momenti: licet enim fortè non esset aliud incommodum, vel periculum metuendum, quàm, quod plerumq; incurritur, agendo & conversando cum hominibus non spiritualibus, sed fortasse dissolutis, quòd nimirum relaxetur Spiritus & capiatur delectatio ex rebus exigui momenti & fructus, atq; ita ijs adhareseat affectus erga talia, cum aliquo excessu: est tamen magnum inconveniens, quòd inde soleat resultare summum damnum, dum ita staccit vigor animæ, invaduntq; illam passiones carnis & sanguinis, à quibus, dum occupatur anima, non invenit in ea locum DEUS: quia ipsius Majestas zelosissimè amat animas, neq; permittit secum morari, & conjungi quidquam, quod sit illi contrarium, ac indignum ejus præsentia & amore. Atq; hoc est, quod de re præsentî possum dicere Vestræ Paternitati, quam obsecro, amore DEI, ut mihi ignoscat, suscipiatq; pro sua charitate, malum modum, quo hoc

retuli, quia magna mea debilitas ac defectus mearum virium aliud non patitur. DEUS dignetur rata habere omnia, detq; Vestræ Paternitati suum Sanctissimum Spiritum, ut in omnibus ipsi placeat. Valisoleti, 27. Octobris, Anno 1599.

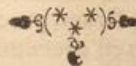
§. III.

Aliam epistolam scripsit cuidam Patri gravi ac docto ejusdem Religionis, qui ipsi aperuerat suas intentiones, & ab illa petiverat consilium, quid sibi esset agendum, eò quòd desideraret, agere vitam solitariam. Et verò plurimum refert, ne sub titulo humilitatis, & frequentioris orationis, se ex pusillanimitate dedant solitudini ij, qui sunt præditi talento, ad benefaciendum alijs. Dicit porro ita:

Quod mihi videtur, de negotio Vestræ Paternitatis, postquam illud DEO, quàm diligentissimè, ac perattentè commendavi, & juxta lumen mihi à DEO datum, expendi & consideravi statum ipsius animæ, est, ut eam moneam, non convenire ullâ ratione, ad majorem DEI gloriam, ejusdemq; obsequium, ac bonum, tum propriæ animæ, tum Religionis, ut Vestra Paternitas agat, de mutatione loci, quod illi nunc in mentem venit. Ratio autem, cur id DEUS & Sanctus Dominicus fieri nolit, est, quòd non obtineatur, victoria fugiendo, sed pugnando, & quòd vilium animorum sit, vitare pugnam necessariam, atq; hostes conjunctos & vicinos animæ, quos certum est, ipsam infecturos & impugnatos ubivis, & in omni loco, quòdque, idcirco sit convenientius, & gratius Divinæ Majestati, certare in simili casu, & statu animæ, qualis est Vestræ Paternitatis, quàm fugere, etiamsi ex certamine referat aliqua vulnuscula: cum res connexissima pugnae sit, accipere aliquem ictum, quoadusq; is, qui exercetur, acquirat dexteritatem, & Divina Majestas, cognoscens nostram debilitatem ac miseriam, sæpe nobis compatitur. Hoc est, consequi virtutem (dicit Dominus) & obtinere ipsius coronam; aliter autem se gerere,

rere, in hujusmodi statu animæ, est, esse pusillanimum, & possidere virtutem imperfectam, dummodo sic fugiendo, ipsam obtineat, quod difficulter fiet, quamvis tali homini id videatur facile. Et plus valet modicum, si modicum dici potest, acquisitum legitimè, quàm multum, quod obtinemus medijs, mutuatis à spiritu nostræ pusillanimitatis. Ut proinde non conveniat, sicut dixi, ad majorem gloriam DEI, neq; ad majus ipsius obsequium, quod in hoc eventu videtur, fieri consideratè & prudenter, sicut Vestra Paternitas existimat: cum tamen non sit illustrata peculiari lumine DEI, sicut par est, ut illuminetur, pro simili negotio mandando executioni: præterquam, quòd DEUS nullo modo moverit ipsius voluntatem ad hunc finem. Quod decet fieri, ceditq; in majus obsequium DEI, est, ut, confidendo in Divina Majestate, quæ nunquam deest ulli eam quærenti, animo forti & constan-

ti, pugnet contra se ipsam, & contra suas naturales propensiones, laborando, & anhelando, cum sudore vultus sui, & viribus superioris partis animæ suæ, pro obtinenda virtute, & victoria sui ipsius, cui respondet corona floridæ laureæ, quæ datur, non solum cordibus ac pusillanimis, qui fugiunt, & vertunt tergum hosti, illos deniq; insecuturo sed generosis militibus, qui obijciendo ipsi pectus, & animosè resistendo, illum vincunt, sibiq; subjugant. Hoc si factum fuerit, ac mandatum executioni, multum valebit, ac æstimabitur in conspectu DEI, cum ista sit ipsius voluntas, ceditq; ad magnum fructum, & commodum speciale Religionis, quam ipsius filij semper debent quàm pronissimâ voluntate, & spiritu juvare, donis acceptis in hunc finem à DEO, & à Sancto Dominico.

CAPUT XXXII.

Quales oporteat esse Superiores, & Confessarios, ac Patres Spirituales.

§. I.

Declaremus, quales debent esse Superiores, ac Prælati Religionum, ut perfectè exequantur sua munera.

Debet Prælati esse Servus DEI, bonus Dux militiæ Christi, bonus Pater, bonus Judex, & bonus Pastor.

Debet esse bonus Dux Exercitus Christi JESU Domini nostri, sapiens, prudens, & generosus; ipsum enim oportet esse primum, & præcipuum, ac præcedere cæteros, in omnibus operibus virtuosus ac religiosus, quantumvis arduis & difficilibus. Debet quoq; docere magis exemplo & O-

ratione, quàm strepitu verborum, ita ut sit viva regula reliquis omnibus. Debet præterea esse minister ac servus suorum militum, & subditorum, memor Christi JESU Domini Nostri & Magistri, qui venit ministrare & non ministrari, sicut ipse semet dixit; debetq; libenter exponere suum honorem, & suam vitam, ac sanctitatem, si esset opus pro Ordine, ac beneperagendo suo officio, & pro honore sui Domini ac DEI. Debet quoq; idem Prælati esse bonus Pater, mansuetus, affabilis, consolari afflictos, & prospicere necessitatibus ac miserijs naturalibus & spiritualibus filiorum Christi JESU, qui illis ipsi confidit, commisitq; illius manibus & protectioni. Debet insuper esse prudens & sagax in suo regimine, qui sciat stringere ac